

יום הפורים
מפגות העניי

[ה] אָמַנְם עֵינֵי יוֹם הַפּוּרִים הוּא, שְׁהֵי הַכֵּין הָאֵדוּן בְּרוּךְ הוּא וְתִרְצַן לִישְׂרָאֵל יוֹם אֶמְד, שְׁבוּ תִהְיֶה הַפְּשׁוּבָה קֶלָה לְהַתְקַלֵּב, (שצו) וְהַעֲוֹנוֹת וְתִרְצַן לְרֹבִים לְפָחוֹת, וְהֵינּוּ וְתִרְצַן לְחַסֵּן כֵּל הַקְּלִקְלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל יְדֵיהֶם, וְתִרְצַן וְלִהְסִיר כֵּל הַחֲשׂוֹן שֶׁנִּתְּנָבֵר עַל יְדֵיהֶם, (שצו) וְתִרְצַן וְלִהְשִׁיב הַשְּׂבִים אֶל מִדְרַגַּת הַקְּלִקְלִי וְתִרְצַן וְתִקְרָבָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁנִּתְּרַקְנוּ מִפְּנֵי עַל יְדֵי חֲטָאֵתֵיהֶם, (שצו) וְהֵינּוּ, וְתִרְצַן בְּיוֹם זֶה מְאִיר אֹרֶךְ שְׂפָכְחוֹ וְהַשְׁוֹלְשִׁים

דרך לחיים

(שצו) אָמַנְם עֵינֵי יוֹם הַכִּפּוּרִים... שְׁבוּ הוֹיָה הַתְּשׁוּבָה קֶלָה לְהַתְקַלֵּב, שִׂוְתוֹ קֵל כּוּ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, (שצו) וְהַעֲוֹנוֹת... לְחַסֵּן כֵּל הַקְּלִקְלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ, רֵאשִׁית לְחַסֵּן כֵּל הַקְּלִקְלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עֵי הַחֲטָא וְעֵינֵי וְלִהְסִיר כֵּל הַחֲרִיץ שֶׁנִּתְּנָבֵר עַל יְדֵיהֶם הַחֲרִיץ הוּא הַחֲרִיץ שֶׁל הַקְּלִקְלִים וְעֵי שֶׁמִּתְקַן מִסֵּד הַחֲסָת - הַחֲרִיץ וְכֵל זֶה בְּגֵר שֶׁל סוֹר מַרְע, (שצו) וְלִהְשִׁיב הַשְּׂבִים אֶל מִדְרַגַּת הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּרִיבָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאִחִיב מִדְרַגַּת הַ"עֲשֵׂה טוֹב", כִּי הַתְּשׁוּבָה פּוֹעֵלָה הַתְּקִיבוֹת עֲצוּמָה לַהֲשִׁיב מִכֵּיִן שֶׁחֲטָאִים הֵם הַחֲרִיץ. (שצו) וְהֵנָּה כִּיּוֹם זֶה... נִשְׁלַם כֵּל זֶה הַעֲנִין עֵינֵי כִּיטוֹל הַחֲטָא וְהַתְּקִיבוֹת הַקְּבִי"ה.

מראה דרך

[תִּרְצַן] לְחַסֵּן בְּשִׁלְטַת יִחְוּדוֹ וְלַעֲבֹד עַל פְּשַׁע, "כְּשִׁתְּנוֹר חֲכָמֹת הָיוֹת נֹאדוֹת הַעֲבִירָה עַל שׁוֹרֵת הַדֵּין, הֵנָּה יִשְׁתַּמֵּשׁ מִדּוּמָמוֹת וְיִחְוּד שִׁלְטַתוֹ וְיַעֲבֹד עַל פְּשַׁע... נִמְצָאוּ כֹּאן שְׁנֵי מִינֵי הַשְּׁחָתָה... וְהַשְּׁחָתָה הַשְּׁלִיטָה וְהַיְחָוּד... וְהַשְּׁחָתָה בְּהַשְּׁחָתָה הַשְּׁלִיטָה, לְקִיּוּם בְּכֹחוֹ וְכִלְכוֹתוֹ אֹת הַבְּרִיאָה, וְלֹא תִחַרַּב בְּרוּעַ מַעֲלָלֵי בְּנֵי הָאָדָם" (לַעֲלֵי חֵיב, פ"ח סוּף פִּיטָקָא א', וְעֵי דַעַת תְּבוּנוֹת ס' נ' ע"ג, מ"ב). [תִּרְצַן] וְלַעֲבֹד עַל פְּשַׁע, "נִמְצָא שֶׁאֲשֵׁר נִבְחִין פּוֹעֵלוֹת הָאֲחֻבָה הוֹאֵת, נִמְצָא שְׁשׁוּי דְבָרִים יֵשׁ בְּחֻקָּה... וְהֵרָשׁ הַשְּׁנֵי מִבְּנֵי הַלְוִיִּם מַעֲבִיר עַל הַדֵּין לְגַמְרֵי בַּשְּׁעָה שִׁיבְצַרְדַּת הַעוֹלָם לְכ"ן" (דַּעַת תְּבוּנוֹת ס' ק"ד ע"ג, קַה"ג וְעֵי עוֹר). [תִּרְצַן] כְּשִׁתְּנוֹת עִמָּה תְּשׁוּבָתָה, "וְהֵנָּה זֶה מִבּוֹר כִּי הַכֵּל תְּלוֹי בְּתְשׁוּבָה" (רַמְבַּ"ם אִמּוֹר כַּג, כ"ב בַּסוּף).

הוּ מִבְּדִלִים בִּינֵיהֶם לְבֵן אֱלֵהֶם" (ע"פ דְּבֵי הַמִּבְּרִישׁ בַּסְּפָר בֵּית אֱלִיקִים שְׁנֵי הַתְּשׁוּבָה פ"א) וְכֵל: "חֲקֹרְנוּ עַל גֵּר הַתְּשׁוּבָה... וְהִיא קִרְבָּה לַה' מִדְּחִיּוֹק הַחֲטָא... הִיֹּת כִּיּוֹת הַשֵּׁב בְּתְשׁוּבָה לְהַתְקַרֵּב אֶל בּוֹרָא שֶׁנִּתְחַתֵּק מִמּוֹ בַּעֲבוּר עַל דְּבִרָיו, וְלֹא לְהַצֵּל מִן הַעוֹנֵשׁ עַל מַח שַׁעֲבָר כִּי אִם הַכּוֹנֵה הִיֹּת לְכַן אֵינּוּ מִתְקַרֵּב לַה'". וְעֵינֵי שְׁפָתַי חִיִּים מוֹעִידִים א' ע"ג רַבּוּ. [תִּרְצַן] כִּיּוֹם זֶה מְאִיר אֹרֶךְ, אֹרֶךְ אִמְנָה כְּמִשְׁכַּ"כ בַּקְּצוֹר הַכּוֹנֵה (ע"ג ק"ח) "אִמָּא מִתְפַּשְׁט בִּיא" בְּכַח הַתְּשׁוּבָה, וּבְכַחוֹ מַלְבֵּשׁ כֵּל הַמְדַרְגָּת שֶׁבָּתָם יֵשׁ מִגַּמְסִי, וְהַקְּסִרָד מִשְׁתַּלֵּק מִשֵּׁם וְהַפְּגָמִים מִתְבַּטְּלִים בְּאוֹתוֹ. [תִּשׁ] נִשְׁלַם, תְּחִילַתוֹ עֵי הַתְּשׁוּבָה וְהֹאֵר "מִשְׁלִים" כְּלִשׁוֹן בַּקְּצוֹר הַכּוֹנֵה (שם) "וְכֵל עוֹן שֶׁמְחַוְוִים וְשִׁבִים בְּתְשׁוּבָה מִתְעוֹרְרָת אִמָּא וּמִבְטֵלֹת אוֹתוֹ".

[תִּרְצַן] וְהֵינּוּ בִּשְׁלִיטַת יִחְוּדוֹ וְתִרְצַן וְלַעֲבֹד עַל פְּשַׁע, וְכֵל זֶה עַל יְדֵי מִצְוֵה זֹאת, (שצו) וְתִרְצַן לְשִׁתְּנוֹת הַחֲבֵר עִמָּה וְהַשְּׂבִיבָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּרֹאֵי. (שצו) וְכִפְרֵי כֵּל עֵינֵי זֶה, כְּפִי פְרָטֵי הַתְּקַוֵּן בְּדְרָכָיו.

דרך לחיים

יִחְוּדוֹ אוֹ הַקְּבִי"ה מִפְּעֵל הַנְּהַגָה זֶה, וְהוּא הַעֲנִין שֶׁאֵינוֹ מִבְּקָשִׁים שֶׁהַקְּבִי"ה יִגְלֶה מִלְכוּתוֹ, וְזֶה מִכֵּא לַעֲבוֹר עַל פְּשַׁע, וְעֵינֵי נִבְיָן מוֹדַע עֵיקַר הַתְּפִילּוֹת שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הֵם בַּעֲנִין מִלְכוּתוֹ ית', כִּי גִילּוֹי מִלְכוּתוֹ וְיִחְוּדוֹ מִתְקַן אֹת הַדֵּין כִּי הוּא מְגַלֵּה שֶׁאֵינוֹ תְּלוֹי בְּמַעֲשֵׂיו, וְכֹה הוּא מְרַאֵה אֹת רִמְמוֹתָיו.

מראה דרך

[תִּרְצַן] לְחַסֵּן בְּשִׁלְטַת יִחְוּדוֹ וְלַעֲבֹד עַל פְּשַׁע, "כְּשִׁתְּנוֹר חֲכָמֹת הָיוֹת נֹאדוֹת הַעֲבִירָה עַל שׁוֹרֵת הַדֵּין, הֵנָּה יִשְׁתַּמֵּשׁ מִדּוּמָמוֹת וְיִחְוּד שִׁלְטַתוֹ וְיַעֲבֹד עַל פְּשַׁע... נִמְצָאוּ כֹּאן שְׁנֵי מִינֵי הַשְּׁחָתָה... וְהַשְּׁחָתָה הַשְּׁלִיטָה וְהַיְחָוּד... וְהַשְּׁחָתָה בְּהַשְּׁחָתָה הַשְּׁלִיטָה, לְקִיּוּם בְּכֹחוֹ וְכִלְכוֹתוֹ אֹת הַבְּרִיאָה, וְלֹא תִחַרַּב בְּרוּעַ מַעֲלָלֵי בְּנֵי הָאָדָם" (לַעֲלֵי חֵיב, פ"ח סוּף פִּיטָקָא א', וְעֵי דַעַת תְּבוּנוֹת ס' נ' ע"ג, מ"ב). [תִּרְצַן] וְלַעֲבֹד עַל פְּשַׁע, "נִמְצָא שֶׁאֲשֵׁר נִבְחִין פּוֹעֵלוֹת הָאֲחֻבָה הוֹאֵת, נִמְצָא שְׁשׁוּי דְבָרִים יֵשׁ בְּחֻקָּה... וְהֵרָשׁ הַשְּׁנֵי מִבְּנֵי הַלְוִיִּם מַעֲבִיר עַל הַדֵּין לְגַמְרֵי בַּשְּׁעָה שִׁיבְצַרְדַּת הַעוֹלָם לְכ"ן" (דַּעַת תְּבוּנוֹת ס' ק"ד ע"ג, קַה"ג וְעֵי עוֹר). [תִּרְצַן] כְּשִׁתְּנוֹת עִמָּה תְּשׁוּבָתָה, "וְהֵנָּה זֶה מִבּוֹר כִּי הַכֵּל תְּלוֹי בְּתְשׁוּבָה" (רַמְבַּ"ם אִמּוֹר כַּג, כ"ב בַּסוּף).

[מִהְלֵךְ נוֹסֵף: לְהַתְּכוּן... לְחַנְדֵּיג בְּשִׁלְטַת יִחְוּדוֹ, יֵשׁ קֶשֶׁר בֵּין הַשְּׁוֹפֵר לִי"ג מִיּוֹת הַחֲרָמִים, וְזֶה כֹּא עַל יְדֵי שִׁלְטַת יִחְוּדוֹ, הַנְּהַגָה זֶה עֲלִינָה יוֹתֵר מִזְּהֵנָּה מִיַּד הַחֲרָמִים שֶׁבֶה הַקְּבִי"ה מִסְתַּכֵּל עֲלֵינוּ בְּמַבַּט שֶׁל חֶסֶד, אֲבָל בְּמִהְלֵךְ שֶׁל הַנְּהַגָה יִחְוּד הַקְּבִי"ה מְרַאֵה שְׁוֹרַע אֵינּוּ יֹכֵל לְקַלֵּק לַפְּנֵי בְּמִהְלֵךְ שֶׁל לְחִבָּא הַבְּרִיאָה לְהַכְלִיחָה, וְהוּא הַעֲנִין שֶׁל "לְמַעַן שְׁמוֹ" שֶׁהִשִּׁית מְרַאֵה שֶׁאֵינוֹ מְשׁוֹעֲבֵד וְתְלוֹי אִפִּילוֹ בְּגֵרֵי הַמְשַׁפֵּט שֶׁהוּא קָבַע, אִ"כּ כִּיטוֹל הַרַע נִכְנַס לְחִלְכִיל הַבְּרִיאָה לְהַרְאֵה אֹת שִׁלְטַת יִחְוּדוֹ, אֲבָל זֶה לֹא יוֹתֵר בַּעֲלָמָא, כְּמוֹ שֶׁאֲמַר ר' חִזְקִיָּה (מִתְּהִיָּד ק"א) "כְּשַׁעֲלָה מִשָּׁה לְמוֹרֵם מִצְּאֹן הַקְּבִי"ה שִׁוְשֵׁב וְכוּתֵב אֲרֵךְ אִפִּיִים אֲמַר לְפָנָיו רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲרֵךְ אִפִּיִים לְצִדִּיקִים אֲמַר לוֹ אֵף לְרַשְׁעִים א"ל רַשְׁעִים יִאֲבֹד... כְּשִׁתְּנוֹת יִשְׂרָאֵל אֲמַר לוֹ לֹא כִּן אֲמַרְתָּ לִי אֲרֵךְ אִפִּיִים לְצִדִּיקִים אֲמַר לְפָנָיו רַשְׁעִים וְלֹא כִּן אֲמַרְתָּ לִי אֵף לְרַשְׁעִים", כְּלוֹמֵר רַק לְאַחַר שֶׁמִּשָּׂה רְבִיעֵי הַכֵּין אֹת הַצּוּרֵךְ בְּהַנְּהַגָה זֶה וְרַצָּה בַּהּ אִזְ הַקְּבִי"ה הַפְּעִיל אוֹתוֹ, כִּךְ גַּם י"ג מִיּוֹת הַחֲרָמִים - י"ג גִּמְטְרִיא אֲחַד - אֵךְ רַק כֹּאשֶׁר הָאָדָם רֹצֵחַ שֶׁהַקְּבִי"ה יִנְהַג עִמּוֹ בְּכֹחַ זְמִינֵן שׁוֹה לְטוֹבַת הַבְּרִיאָה שֶׁהַקְּבִי"ה יִבְטֵל אֹת הַרַע כִּדֵּי לְהַרְאֵה אֹת שִׁלְטַתוֹ הַיְחָוּדִית שֶׁלֹּא תְּלוֹי בְּמַעֲשֵׂיו וְהַתְּכִילִית תַּצָּא לְפּוֹעֵל עַכ"פ, וְזֶה עֵינֵי הַשְּׁוֹפֵר הַמְבַטָּא אֹת מִלְכוּתוֹ וְשִׁלְטַתוֹ הַיְחָוּדִית.

(שצו) כְּשִׁתְּנוֹת עִמָּה תְּשׁוּבָתָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּרֹאֵי, נִמְצָא שֶׁפְּעֻלַת הַשְּׁוֹפֵר תְּלוֹי בְּתְשׁוּבָה וְזֶה אֵלֶיהָ וְקוֹץ בַּהּ, כִּי אִמְנָם אֵינוֹ תְּקַצֵּים בְּשׁוֹפֵר כִּדֵּי לְהַרְאֵה גִילּוֹי יִחְוּדוֹ, אֲבָל יִחַד עִם זֶה נִדְרַשׁ מֵאֵתָּה שֶׁנַּעֲשֵׂה הַשְּׁתַּלְּחוֹת מִצְרֵי - ע"י הַתְּשׁוּבָה.

(שצו) וְכִפְרֵי כֵּל עֵינֵי זֶה, שֶׁל הַשְּׁוֹפֵר, כְּגוֹן מוֹדַע ק' קוֹלוֹת, כְּפִי פְרָטֵי הַתְּקַוֵּן בְּדְרָכָיו כְּלוֹמֵר אֵינּוּ עֵינֵי הַשְּׁוֹפֵר מְגַלֵּה אֱלָא הַכֵּל הוֹלֵךְ בְּמִהְלֵךְ.

יָדוּ מִתְחַנְתְּקִים מִן הַגּוֹפְנִיּוֹת נִמְוָק אֶדְוֶל, וּמִתְעַלִּים בְּמִקְצַת אֶל
 בְּחִינַת הַשְׁבָּחָה הַמְּלֶאכִים. וְשֹׁאֵר כָּל וְתַשְׁמֵן פְּרָטֵי הַדְּבָרִים (ח) כְּפִי פְרָטֵי
 הַמִּקְוֵן.

[ח] הַהֲנִיחָה צְרִיף שְׁפָרַע, שְׁמֵן הַמִּקְוֵינִים הַגְּדוֹלִים שְׁפָרְרוּ
 וְתַשְׁמֵן הַמְּלֶאכִים לִישְׂרָאֵל (כ"ג פב), הִנֵּה עֵינֵי הַקְרִיאָה בְּהַנְרִיחָה, וְהִנֵּה
 נִכְלָל בַּשְׁפָּרַע בְּחִינַת: הָאֲחִת וְתַשְׁמֵן קְרִיאַת סֵפֶר הַתּוֹרָה עַל הַפְּדֵר עַד
 הַפָּאוּ, וְחוֹזֵר הַלֵּלָה עַל דְּרָךְ זֶה, וְתַשְׁמֵן הַשְׁנִי (ח) קְרִיאַת פְּרָטֵי
 מִיְחֻדוֹת בְּזִמְנֵים מִיְחֻדִים (מגילה ל). וְזֶה, כִּי הִנֵּה וְתַשְׁמֵן סֵפֶר הַתּוֹרָה
 הוּא כָּלֵל מֵהַ שְׁנֵי מַסְרֵי לְנוּ מִפְּנֵי: תְּכַרְךָ לְהִזְדַּחֵנוּ הַיְגִים בּוֹ, (ח) שְׁעַל

קְרִיאַת הַתּוֹרָה
 עֲנִינֵי וְכִנְיָה

דרך לחיים

(חב) כפי פרטי המיקוין. ולכן אומרים
 ביוכ"פ "ברוך שם" וכו' בקול רם שיש
 בו מעין הגילוי של שליטת היחוד
 ובטול הרע שיתגלה לעת"ל, שזכה לו
 יעקב אבינו ואמר ברוך שם וכו' (פסחים
 נג) זה הפרוש שבקש יעקב לגלות את
 הקץ היינו שרצה לבאר איך הרע יתבטל
 והקב"ה מנע ממנו שאם יתבאר
 הדברים התבטל ותקטן הבחינה.
 עדיין יש לבאר מה התבטל בין
 קדושת השבת שהיא מעין עוה"ב מיו"כ
 שאנו "מתעלים במקצת אל בחינת
 המלאכים" וי"ל שביו"כ אנו יוצאים
 מעוה"ז ומושפעים בבחינת עולם הבא,
 ואילו שבת פירושה שזורת אור עוה"ב
 בתוך העוה"ז.
 (תג) יש ענין שקשור לקדושת הזמנים
 והנה צריך שתודע... ענין הקריאה
 בתורה. אלו הם היקונים שמתקנים את
 הבריאה.
 (תד) קריאת פרשיות מיוחדות בזמנים
 מיוחדים. כגון בימים טובים וכו'.
 (תה) שעל ידי זה תמשך לנו הארת...
 והחלק זה ג"כ פרק שני. לימוד התורה

מראה דרך

[תשב] המלאכים. שאין להם חומר
 מפורע. [תשג] פרטי הדברים. פרטי
 התמולות והיודיים כמבואר בקיצור
 הכונות (עמ' קט-קכח). [תשד] הנביאים
 לשראל היה ענין הקריאה בתורה. עמדו
 נביאים שביניהם והקיגו להם "שיהו
 קורין בשבת ומפסיקין באחד בשבת
 וקורין בשני ומפסיקין שליש ורביעי
 וקורין בתמיש ומפסיקין ערב שבת כו'
 שלא לילנו ג' ימים בלא תורה" (גמ' ב"ק
 פב). [תשה] קריאת ספר התורה על
 הסדר עד תומו. "המנהג הפשוט בכל
 ישראל שמשלמין את התורה בשנה
 אחת, מתחילין בשבת שאחר חג הסוכות
 ...וקוראין והולכין על הסדר הזה עד
 שגומרין את התורה בהג הסוכות" (המב"ס
 הל' תפילה פ"ג הל' א). [תשז] והשיגת
 קריאת פרשיות מיוחדות בזמנים
 מיוחדים. (מגילה ל-לא) "בפסח קורין
 בפרשת מועדות... בעצרת שבעה
 שבועות, בראש השנה בחדש השביעי,
 ובגמ' פרטים נוספים. [תשח] ספר
 התורה הוא כלל מה שנמסר לנו ממנו
 יתברך. כי התורה שכתב כוללת כל
 התורה שבע"פ כי הכל רמוז בה.

כָּל זֶה הַעֲנֵנִי, (ח) וְאֶמְנֵם הוּא אֹר שְׁלֶקְבֵל אוֹתוֹ צְרִיף שְׁיִשְׁמְרוּ
 יִשְׂרָאֵל מֵהַ שְׁנֵי צִדֵּי לְיוֹם זֶה, (ח) וְתַשְׁמֵן וּבְכַפְרֵט עֵינֵי הַעֲנִי, שְׁעַל

דרך לחיים

(ח) ואמנם הוא אור שלקבל אותו צריך
 שישמרו ישראל... ובפרט עיני העיני.
 כלומר בזה אנו מכינים עצמנו לקבל את
 האור של יום כיפור.
 (תא) ובפרט עיני העיני שעל ידו מתחנקים מן הגופניות... ומתעלים במקצת אל
 בחינת המלאכים. על השבת אמר (לעיל פ"ג, פסוק ג) "אכל שיערה החכמה העליונה
 המדרגה שראוי שינתק מן הגופניות... וזה כלל המלאכות כולן שנאסרו בשבת" היינו
 שכדי לקבל הקדושה צריך לפרוש מעיני העוה"ז, ויד"כ הוא במעלה עליונה יותר
 מהשבת בעיני זה שצריך להיות קרובים למלאכים ולהתנתק יותר מהגופניות ולכן יש
 גם עיניו ולא רק אסור מלאכה. ואז מקבלים את האור הגדול הזה שמאיר ביום
 הכיפורים.

מראה דרך

[תשא] ובפרט עיני העיני. מלבד ענין
 השבתות והתפילות.

האור המאיר ביו"כ הוא גם אור גילוי יחודו ית', כמו שאחז"ל (כ"י פ"ג, פסוק ח)
 "יום אחד שנתן להם הקב"ה יום אחד, ואיזה? זה יום הכיפורים... אמר רבי יודן שבו
 היה הקב"ה יחזיר בעולמו", יום כיפור הוא יום אחד כמו שכתוב (תהלים קלט, טז) "ימים
 יצרו ולו אחד בהם" ואח"ל (תראי פ"א) "זהו יום הכיפורים לישראל". יום הכיפורים
 נקרא "יום אחד" שזה מכטא את המהות של יו"כ.
 מר"ד תהצ"ע רא"א דסלר דצ"ל (ממ"א ב, עמ' 104) מכאן בענין אור הגנוז שמתגלה
 ביוה"כ שהוא "בחינת סילוק הרע מן העולם בהיקונו הסופי... וגם בעולם הזה
 ישנו יום אחד בשנה שמשמשת בו הארה ממהר זו, היינו הארה עליונה מאוד הגנוז
 שאינו לפי ערך מעשי האדם, אלא לפי ערך תכלית הבריאה, שהוא ביטול הרע,
 ומצד בחינה זו מוצאים שכל אחד מאתנו מרגיש בעצמו אם פחות, סוד זה כתב
 יו"ר מהריג"ל, כל אחד ואחד לפי ערכו, אם יותר ופחות אם פחות, סוד זה כתב
 הר"מ ז' גבאי כספר תולעת יעקב, וזה לשונו: "יום הכיפורים הוא יום היגלות
 המאור העליון ששאר מאורות זורחים משם, הוא סוד עולם הבא, שאין בו אכילה
 ושתייה, לפיכך נצטיינו להתענות בו, לרמוז אל המאור המתגלה ביום ההוא, אשר
 בהתגלותו יופיעו כל מיני צהלה ושמחה וכפרה" והביאור כנ"ל שביום הכיפורים
 אנו זוכים להארה עליונה ששדושה מעולם הבא, וזיינו מתכלית הבריאה מבחינת
 ביטול הרע... וכתב שם שלכותו להארה זו בודאי צריכים לתשובה כי מכלתו לא
 שייכת דביקות, ואי זכה האדם לאור העליון, ועל ידי המאור הגדול הזה שמתגלה
 ביום ההוא נכנס הכוון הגדול לקודש הקדשים ושם המפורש יוצא מפיו שם" (ע"כ
 ממ"א, שם) ועפ"י מוכן מאמר ד"ל (כ"י) "יום אחד שנתן להם הקב"ה... זה יום
 הכיפורים" ושבו מתגלה יחודו, שזה יתגלה לעת"ל שדושי"ת הוא השליש היחיד
 על הבריאה, ומעין אור זה של לעת"ל קיים ביו"כ, כמו שאמרו חז"ל (יומא כ)
 שביו"כ השטן לא שולט [השטן בגימ' 364 וביום הכיפורים היים ה-365 אינו שולט]
 היינו שביו"כ יש מעין ביטול הרע שלעת"ל, לכן גם ביו"כ נחלשת שליטתו, וזה
 מרעיל לכפרת החטא.